

Musik från stormens öga

Syntharmonierna står inte Depeche Mode efter, och Julia Sabras röst lägger utsökta slingor över dem. Det är betagande vackert. Men skivomslaget till Beirutbaserade duon Snakeskins *They Kept Our Photographs* antyder att om man lutar sig tillbaka för att njuta kan det rätt vad det är uppstå skavsår. På det manipulerade porträttet har ansiktet inga ögon, de har ersatts av fläckar som liknar hål brända i fotopapper. Texterna är mestadels stillsamma och mångtydiga, bitvis skarpa som brännsår: *Sunken eyes and shaking bodies / Limbs that hang from bedsheet wrappings / Razor cries, reverberating* sjunger Sabra i långa svävande toner som skulle kunna vara smeksamma om det inte vore för orden. Hur hanterar man en låt som ”Bodies”? Den hemsöker mig, finns i mitt huvud när jag vaknar om morgonen. Hur hanterar man vetenskapen om att ett folkrättsvidrigt krig fortgår medan stater som skulle kunna påverka bara kommer med tandlösa förmaningar och rentav försvarar aggressorn?

Och hur lever man vidare i en krigszon? Sabra försöker sätta ord på det och tillsammans med Snakeskins andra hälft Fadi Tabbal manifesterar liv och mot-

Snakeskin: They Kept Our Photographs. Omslagsfoto av Mohamad Abdouni, formgivning av Josette 'ZOoz' Khalil.

stånd i musiken. De hade precis börjat arbetet med skivan när Hamas utförde sin sjunde oktober-attack och Israels fruktansvärda vedergällningskrig inleddes. ”Vi var klistrade vid våra skärmar och såg palestiner massakreras 24/7 och kände oss fullständigt hjälplösa, bilderna fyllde våra mardrömmar om nätterna.

Många av sångerna handlar om fasorna, rasismen, vad det betyder att vara arab i dessa tider, och om att hålla fast vid kärlek som ett sätt att behålla förståndet” berättar Sabra på Snakeskins Bandcamp-sida.

Raderna i ”Sunburst” tycks anta flera perspektiv.

Första versens

*Hollow-eyed, blind in the sun
My teeth sink into my jaw
My cheeks burn into my tongue
My fingers dance around the gun*

kunde gälla brutaliseringen av soldaterna på vilken sida som helst av vilken väpnad konflikt som helst. I andra versen uttalas ett mänskligt allmängiltigt *Round up the soldiers of sacred wars / I've seen enough of it all*. Tredje versen avslutas med ett skickelsedigt *Soon they'll come for you and me*.

Strax innan skivan släpps börjar Israel sin massiva artilleribeskjutning av Libanon.

I nyhetsbrevet från skivbolaget Ruptured Records som tillkännager skivsläppet berättas att Sabra, Tabbal och deras musikerkollektiv Tunefork studios nu ägnar sig åt att hjälpa flyktingar. Instagramkontot redovisar insamlade summor och anskaffning av filtar, madrasser och annan nödtröft.

När jag köper *They Kept Our Photographs* via Bandcamp använder jag plattformens erbjudande om att skicka en hälsning till artisterna. Några dagar senare kommer ett personligt mejl från Ruptured Records: en som jobbar på lafkan tackar för hälsningen och ska vidarebefordra den till Snakeskin. Det svindlar. Att få e-post från Beirut, en dag som denna. Från en stad som bombas. Samma morgon kom den första rapporten om israelisk beskjutning av en FN-postering i den libanesiska buffertzonen. Ett blekt hopp: kanske omvärlden vaknar nu?

Men nej. Sedan dess har min känsla av skuld haft anledning att växa sig än starkare. Jag bor i ett land vars beslutsfattare inte ser något omoraliskt i att bedriva handel med krigsmateriel med Israel.

*And we run off to the mountains
Where the cold will numb us out
Where jackals sleep in gardens
and church bells make no sound
("Is It Over")*

Jag hoppas att deras credo om mänskans förmåga till djup samhörighet kan fortsätta bära, in i framtiden. I

”Anyway” diktar Sabra om att stå på en höjd (med gudomens distans och översikt?) hållande ett spjut och ett granatäpple (en frukt med djupgående, hoppfull symbolik) och kväsa kriget en gång för alla – och om kärlek:

*I'm on the mend and I did my time
Will they all wait, like you did for me?
Anyway I drew your face on the
back of my palm
Like a rosary*

Jag föreställer mig att det är som Elise Karlsson skriver i ett helt annat sammanhang¹: ”På trots mot samhällets kollektiva dödsdrift finns ett lokalsamhällets kollektiva pågående liv. Och framtid, finns.”

IKA ÖSTERBLAD

Snakeskin: *They Kept Our Photographs*. Mais Um Discos, oktober 2024. (Samdistribution med Ruptured Records.)

1 Elise Karlsson: ”Ågesta; Time future”. *Essä* nr 17, 2023.

BANDCAMP.COM ÄR EN nätplattform där artister säljer musik. Av det pris du betalar går drygt 80 % till artisten – att jämföra med de nålpenningar som strömningstjänster ger ifrån sig. (Det bygger dock på solidaritet mellan publik och konstnär: om du bara trycker på *play* utan att genomföra ett köp genereras inga pengar.) Sajten ger ypperliga möjligheter att hitta ny musik som man inte visste att man absolut vill lyssna på. Genremässigt är den gränslös, där finns psykedelisk bluegrass från Louisiana, rysk dissidenthäxpunk, stiltigt sydkoreanskt strängospel, experimentell electronica från Kampala, finska dragharmonikor och maorispråkig death metal.

Som en bieffekt genereras småskaliga men direkta exportinkomster också till platser med vacklande ekonomi. Det fina i den kråksången är att när jag som finländare skickar iväg en slant till Beirut eller Soweto handlar det inte om välgörenhet utan om att jag i ett tillstånd av tacksamhet ger ett monetärt erkännande till medmänniskor som har berikat mitt liv. —IÖ